Toate-s praf... Lumea-i cum este... şi
ca dânsa suntem noi.

În aceste cazuri, verbul *a fi* nu face decât să lege un subiect cu un predicat, adică atribuie unei fiinţe o însuşire. În toate aceste cazuri, judecata respectivă exprimă un fel de a fi, starea sau firea subiectului gramatical şi o legătură de apartenenţă logică.

Există însă şi altă întrebuinţare a verbului *a fi*. Atunci când, de pildă, exclami cu Poetul:

A fi? Nebunie şi tristă şi goală;

ori când te întrebi cu el:

Ş-apoi... cine ştie de este mai bine
A fi sau a nu fi...;

ori când zici: Eu sunt, lumea e, gândul meu e, Dumnezeu e.

Primul sens nu are în el nimic misterios. Sau, mai exact, verbul *a fi* mijloceşte şi leagă, cum am spus, un atribut de o fiinţă. Verbul *a fi* atribuie o însuşire unei fiinţe, ori constată că o însuşire aparţine unei fiinţe, că o fiinţă are, posedă o însuşire. Al doilea sens e mai greu de lămurit. Căci, deşi ni s-a părut tuturor